

for, at det er den Del af Formuen, som lettest unddrager sig Beskatningen, men det har Landstinget ikke et Ord om; Kapitalskatten skal være en Skat, der skal gaa ind paa almindelig Maade gennem Selvangivelse. Jeg tror derfor, at det vil vise sig, at det bliver en ganske kolossal Skuffelse, og det forøger aabenbart det uretfærdige og det urimelige, der i Forvejen er ved denne Skat. Principryttere skulle vi ikke være, og selvfølgelig faa vi aldrig noget igennem, der er helt ud principrigtigt, og det behøver det heller ikke at være. Alting er ufuldkomment, og Skatte-lovgivning er det i ganske særlig Grad. Men lad os ikke gaa til noget, som paa Forhaand har en saa skrigende Ubillighed i sig, som i den Grad skriger mod alle gode og sunde Principper, som Kapital-skatten i den Form, som Landstinget har givet den. Jeg vil gerne slutte med at fremhæve, hvad der ligger mig mest paa Sinde i denne Sag, at det nemlig slet ikke forekommer mig, at Landstinget ved at sætte Kapitalskatten ind har brudt Broen af for videre Forhandling — paa ingen Maade. Landstinget har utvivlsomt her ført Forhandlingen et Skridt videre frem, idet det har indført et nyt Moment i den hele Forhandling, som sikkert aabner os en Udsigt til at faa en bedre og retfærdigere Afgørelse, end det kunde ske gennem selve Regeringens Formueskat, nemlig det Moment, at vi kunne blive fri for Dobbelbeskatning af den faste Ejendom. Selv om vi ogsaa ere i høj Grad imod den Maade, hvorpaa Landstinget har gennemført det — og det vil jo ingen, der har hørt mig tale her i Dag, være i Tvivl om, at jeg er i allerhøjeste Grad — saa er der ikke nogen Grund til at afbryde Forhandlingerne eller til at mene, at der ikke kan komme noget ud af Sagen, og det er der, saa vidt jeg kan forstaa, heller ikke nogen, der mener. Jeg mener heller ikke, at vi skulle betragte det, der en Gang er vedtaget her i Salen for Formueskattens Vedkommende, som et Ultimatum, som vi absolut skulle forlange, at Landstinget skal acceptere; vi kunne godt forhandle med Landstinget om en anden Ordning af Formueskatten, naar det kun bliver en rimeligere og retfærdigere Ordning end den, Landstinget har foreslaaet.

Seavenius: Jeg haaber ikke, at jeg skal trætte det høje Ting længe. Det os forelagte Forslag angaar jo dels en Indkomstskat, dels en Skat paa visse Kapitalindkomster. Om Indkomstskatten hersker

der i og for sig efter Forslaget, saaledes som det nu ligger for, der i alt væsentligt er saaledes som det er forelagt af Regeringen, ingen Strid mellem de to Ting, og for saa vidt kunde man jo tænke sig, at det var forholdsvis let at faa det igennem. Imidlertid staar jo dette Lovforslag i saa nøje Forbindelse med det Forslag, som vi have behandlet for et Øjeblik siden, at det er let at se, at Sagen ikke forholder sig ganske saa. Sagen har sine meget store Vanskeligheder. Jeg skal selvfølgelig ikke komme tilbage til det, jeg allerede har udtalt i Dag under Forhandlingen om den forrige Sag. Men jeg skal blot bede det høje Ting lægge Mærke til, at der jo findes en af de allerstørste Vanskeligheder, hvis man ikke paa nogen Maade til Gængæld for, at man indførte en Statsindkomstskat, vilde lette og fremme denne Statsindkomstskats Anvendelse ogsaa som Grundlag for den kommunale Beskatning. Men dernæst ligger der selvfølgelig en stor Vanskelighed deri, at Indkomstskatten jo fra først af af den høje Regering er sat i Forbindelse med en gennemgaaende Formueskat, og at Landstinget ikke har troet at kunne slutte sig hertil. Af samme Grunde som den sidste ærede Taler har jeg saa godt kunnet forstaa, at Landstinget ikke har kunnet slutte sig hertil, thi jeg har heller ikke ret kunnet begribe, hvorledes det egentlig var forsvarligt, at man fremkom med Lovforslag, hvis Hensigt var at lette de faste Ejendomme og særlig at lette Hartkornet, men saa samtidig dermed paalagde disse faste Ejendomme og Hartkornet en ny Skat gennem den gennemgaaende Formueskat. Naar nu den sidste ærede Taler mener, at den af Landstinget foreslaaede Kapitalskat i og for sig er saa uretfærdig og uheldig, saa kan jeg dog ikke indrømme ham det. Naar vi se, hvad den høje Regering har foreslaaet i sit Forslag at tage ind under Formuebeskatningen, saa er det dels faste Ejendomme med alt Tilbehør, Kreaturer, Redskaber og Maskiner. Men alt dette er, saa vidt jeg ser, beskattet i Forvejen dels gennem Hartkornsskatten, dels gennem Bygningsafgiften. Paa Landet er virkelig ikke blot selve Jorden beskattet, men ogsaa Bygningen, Besætningen osv., og i Byerne ere ikke alene Bygningerne beskattede, men gennem Bygningsafgiften tillige den Formue, der anvendes til Købstadsbrug, altsaa Bygningernes Indhold, Redskaber, Varelager osv. Hvad der saa bliver tilbage som ikke beskattet, er jo, som det ærede Medlem omtalte, Skibe og dernæst